

1. Referentie

Referentie	Verschelden, G. & De Bie, M. (2000). Jongeren aan het woord over hun behoeften aan zorg. <i>Alert</i> , 26, (5), 20-31.
Taal	Nederlands
ISBN	/
Publicatievorm	Tijdschriftartikel

2. Abstract

Het artikel handelt over een onderzoek dat gedaan werd bij jongeren van 10 tot 20 jaar. Men wou nagaan welke thema's er leven bij jongeren, waar ze het moeilijk mee hebben, wat hun behoeften zijn. Anders aan dit onderzoek in vergelijking met vele eerdere onderzoeken was dat er vertrokken werd vanuit wat jongeren zelf zeggen. Er werd niet door volwassenen ingevuld wat de behoeften van jongeren konden zijn, maar de jongeren zelf werden uitgebreid bevraagd. Van daaruit werd de brug geslagen met de ervaringen van volwassenen. Meestal vertrekt men van de vraagstelling en het referentiekader van volwassenen. Jeugdonderzoek wordt methodologisch gekenmerkt door een 'zaakwaarnemerstandpunt'. Dit onderzoek vertrekt daarentegen vanuit de jeugdigen.

3. Trefwoorden

Thema('s)	Welzijn
Trefwoord(en)	Gezin, hulpverlening, participatie, vrienden, zorgbehoeften

4. Onderzoeker

Opdrachtgever	/
Onderzoeker(s)	Griet Verschelden en Maria Bouverne-De Bie Vakgroep Sociale Agogiek Faculteit Psychologie en Pedagogische Wetenschappen UGent Henri Dunantlaan 2 9000 Gent Tel: 09/ 264 62 81 Fax: 09/ 264 64 93 http://www.agogiek-rug.org/

5. Onderzoeksvraag

Onderzoeksvraag	Welke zijn de thema's die jeugdigen in hun leefwereld zelf naar voren schuiven? Welke zorgbehoeften worden hierin uitgedrukt? Maken jongeren de genoemde situaties écht mee, hoe belangrijk zijn ze voor hen, roepen ze hier hulp in of krijgen ze hulp van andere jongeren of van volwassenen?
Hypothesen	/

6. Methode

Onderzoeks-methode	Kwalitatief onderzoek: interview aan de hand van topics en met open antwoorden
Onderzochte groep	10-, 15- en 20-jarigen
Bereik	/

7. Resultaten

Eerste vraagstelling: Thema's en behoeften?	De <i>thema's</i> die als belangrijk worden aangehaald door de jeugdigen zijn: ouders, gezinssituaties, vrienden, school. Ze hebben het voornamelijk over de relaties die ze hierbij als waardevol ervaren. Wat betreft de <i>behoeften</i> die jongeren ondervinden kon het volgende vastgesteld worden: Er is nood aan ruimte om te laten zien wat je kan. Ze willen zelf naar een oplossing kunnen zoeken: er is ruimte nodig voor eigen oplossingsstrategieën. Ook de nood om met iemand te kunnen praten over problemen wordt aangehaald. De jongeren willen meer betrokken worden bij gezinsbeslissingen rond scheidingen en tenslotte zouden ze ook graag hebben dat de eigen kwetsbaarheid gerespecteerd wordt: er is nood aan vertrouwen, aan de ruimte om iets niet prijs te moeten geven en er is de behoefte om zich door anderen aanvaard te weten.
Tweede vraagstelling: Hoe gaan jongeren ermee om?	Het <i>gezin</i> wordt door de jongeren gezien als relatief duurzame relatieverbanden en niet zozeer als een specifiek samenlevingsverband. Aan vrienden worden gemakkelijker persoonlijke dingen verteld. We spreken dan van '<i>peer support</i>'. Gevoelens bij <i>scheidingssituaties</i> verschillen op korte en lange termijn. 20-jarigen spreken voornamelijk over hun gevoelens uit het verleden. 10-jarigen maken zich ernstig zorgen. Het openlijk bekritisieren of benadelen van de ex-partner wordt door jeugdigen niet aanvaard. Het moeten maken van keuzes binnen een scheidingssituatie valt zeer zwaar: er is vaak een sterke loyaliteit. Volgens de jongeren lukt het ook op om met iemand te kunnen praten die hetzelfde meemaakt of meegemaakt heeft. Het algemeen beeld over de <i>relatie jeugdige-opvoeder</i> (ouder en leerkrachten) is vrij positief. Echter in sommige situaties klikt het niet zo goed: situaties waarin ze zich niet begrepen voelen; situaties waarin ze vrezen voor de gevolgen. Niet de feitelijke hoeveelheid werk van ouders is hinderlijk, wél wanneer er daardoor minder aandacht wordt gegeven aan gezinsactiviteiten. Opvoeding maakt vanuit het perspectief van de jeugdigen deel uit van het geheel van educatieve activiteiten van de hele gemeenschap.

8. Publicaties op basis van hetzelfde onderzoek

/

9. Beleidsaanbevelingen

Nee

10. Samenvatting

Het artikel vertrekt vanuit de vaststelling dat we in een gepedagogiseerde samenleving leven waarin heel wat pedagogische interventies op jeugdigen gericht worden. De vraag wordt gesteld van waaruit deze interventies vertrekken en van waaruit ze zouden moeten vertrekken.

Het artikel bespreekt de bevindingen van een onderzoek bij jeugdigen tussen de 10 en 20 jaar. In dit onderzoek wou men nagaan welke thema's er leven bij jongeren, waar ze het moeilijk mee hebben, wat hun behoeften zijn. Anders aan dit onderzoek in vergelijking met vele eerdere onderzoeken was dat er vertrokken werd vanuit wat jongeren zeggen. Er werd niet door volwassenen ingevuld wat de behoeften van jongeren konden zijn, maar de jongeren zelf werden uitgebreid bevraagd. Van daaruit werd de brug geslagen met de ervaringen van volwassenen.

Het artikel vangt aan met de verantwoording van de keuze voor de laatstgenoemde invalshoek. De auteurs beginnen met een aantal spanningsvelden binnen de hulpverlening t.a.v. jeugdigen. Een eerste spanning is die tussen jongerengerichte en jongerenbepaalde hulpverlening. Bij de eerste is de finaliteit de bevordering van het welzijn van de jeugdigen, maar zij zijn zelf niet noodzakelijk de rechtstreekse hulpvragers. De tweede benadering ziet jongeren wél als autonome hulpvragers.